Do anh Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Kho Sách Xưa Quán Ven Đường (Từ microfilm Thư Viện Đại học Cornell)

THƯ NGỎ GỬI CÁC NHÀ CÁCH-MẠNG KHÔNG THAM CHÍNH

CÁC LÃNH-TỤ ĐANG DẪN ĐƯỜNG HAY BÍT-LỐI ?

NĂM THỨ I — SỐ 5 GIÁ 2 ĐỒNG NGÀY THỨ NĂM 9-4-1964 (27 tháng 2 Giáp-Thìn)

Chính Luận

TRANH ĐẤU CHO TỰ-DO DÂN-CHỦ TIẾN TỚI THỐNG-NHẤT HÒA-BÌNH
Chủ Nhiệm kiêm Chủ Bút : ĐẶNG-VĂN-SUNG • 86 Lê-Lai — Sàigòn — Đ.T. 25.528 • Thư Ký Tòa Soạn : TỪ-CHƯƠNG

★ PHẢI DỌN CHỖ CHO THẾ HỆ TRẺ VƯƠN LÊN

★ CẦN CÓ QUỐC-DÂN ĐẠI-HỘI

để giải quyết tình trạng bế tắc của các đảng phái.

Bài của ĐẶNG-VĂN-SUNG

Kính thưa các lãnh tụ,

Sau khi bào động về các nhược điểm cần bàn trong bộ máy chính quyền, việc thứ hai của CHÍNH-LUẬN chúng tôi phải là lời cầu khẩn sau đây gửi đến quý vị lãnh tụ ở ngoài chính phủ.

Đối vì trách nhiệm xây dựng dân chủ không phải là riêng của chính quyền. Nói đến dân chủ tức là phải nói đến chính đảng tức là phải đặt vấn đề trách nhiệm của quý vị.

Không có chính đảng, chính quyền dù có thiện chí cũng khó lòng xây dựng dân chủ. Chính đảng mà mạnh, chính quyền dù muốn độ không sẽ phải đi vào con đường dân chủ.

Các chính đảng phải do sự thoái thác của các đảng phái cũ mà ra. Thoát thai được hay không ? Đó là trách nhiệm của quý vị.

Trong cuộc đấu tranh xây dựng dân chủ và chống Cộng, động cơ chính của cách mạng phải là hàng ngũ quốc gia. Suốt trong 10 năm, hàng ngũ quốc gia ở các địa phương đã bị sẻ liệt trong một cảnh tranh đua dưới bóa, chết chặt giữa Cộng Sản và chế độ Diệm Nhu.

Sau cuộc đảo chính, quý vị cũng đã cố gắng vào bối lực lượng. Nhưng sự cố gắng Có chung, chưa đến thành công, có lẽ tại vì hai điểm.

Điểm thứ nhất là quý vị đã đặt vấn đề kết hợp vào khung chính đảng hợp của riêng từng đảng phái, không nói rộng ra toàn thể hàng ngũ quốc gia. Đối với người cách mạng quốc gia ngày nay, giữa các đảng thì không còn tranh giành. Tranh giành chỉ là quý vị. Quý vị nghĩ lại được với nhau, là hàng ngũ quốc gia tức thời đoàn kết.

Điểm thứ hai là quý vị đã lấy tính cảm đối với tổ chức cá làm căn bản cho việc kết hợp, mà không chú trọng nhiều đến những nhu cầu tranh đấu mới của xã hội ngày nay. Xã hội ngày nay tiến triển rất mau, quá thời vì đó vàng có thể trở thành chậm tiến, bỏ đường tiến triển của thế hệ theo sau.

xXx

Quý vị đã biết nhân tố cũng, nhưng không thể chân chờ lâu hơn nữa.

Trong việc chống Cộng, tình thế ngày mỗi khẩn trương mà hàng ngũ quốc gia vẫn đứng bên lề cuộc tranh đấu !

B xem tiếp trang 4

DIỄN-ĐÀN

THẾ NÀO LÀ TỰ DO, DÂN CHỦ ?

Của B. S. NGUYỄN-HỮU-PHIÊM

SAU khi tiếng súng Cách mạng bùng nổ ngày 1-11-1963 đã lại đã cho dự thân nổi, đa tài tận lực của hy Ngô, mọi người dân Việt, tỉ gồm cả đến trẻ, ở cả giới, đều cảm thấy khoan khoái dễ thở. Do là nơi cảng cạng, hay trong cảng vô, hoặc chẩn học đường, không có sân nhiệt nước mắt sau, giờ gần tăng lối nữ hay cả chỉ, sự cảng an, mặt sự đình mà, đâu vẫn nên.

THẬT phi ! Trong 9 năm, dưới chính thể Ngô đình Diệm, người dân sống nơm nớp, lo âu, nhất là sau những vụ Phật Giáo kỳ đau đớn, lúc nào cũng ngang ngửa là bắt, rồi bắt tù đầy, nên không bị thủ tiêu. Tờ thanh lấy đến quá, không biết ai cần tin tưởng được cho cảng lý, pháp luật nữa. Người ta đã thì đem sốt nhau nhỉ thì nhắc tới mấy đợt lộ ở Đô thành : nhóm Công lý mặt chính, đường Tự Do bạn chết, nơi Phép Đình chẳng đặn... Nhắc tới những sự thật đau lòng ấy để mới lên sự khan hiếm tự do, dân chủ, thì trước đây nay chỉ được nghe luận truyền tính không bao giờ thấy.

A xem tiếp trang 4

Hành quân quan trọng giáp ranh 3 tỉnh

PHÁ MẬT KHU ARA-SALOUR giải thoát trên 2000 đồng bào

★ ĐỊCH BỊ HẠ 79 VÀ BỊ BẮT 37 TÊN.

BÌNH THUẬN. — Khoảng 180 ra rệt phía ĐB Sàigòn, một cuộc hành quân quan trọng đang được điều tiết một cách tốt đẹp tại vùng Liên ranh ba tỉnh Bình Thuận, Bình Tuy và Lâm Đồng trong lãnh vực khu của Việt Cộng, ở Ara-Salour.

Cuộc hành quân mang tên là Bình Long II và đến hôm qua, 22 ngày sau khi khai diễn, lực lượng hành quân gồm có lực lượng chính quy.B.A., D.V. qua nhiều lần chạm súng với V.C., đã hạ sát được 79 tên địch tại, lâm bị thương 24 tên và bắt sống 37 tên. Lực lượng hành quân còn địch thu được của V.C. 12 vũ khí cá nhân, 13 lựu đạn. 1 máy truyền tin R-125.

Bên ta có 7 chiến sĩ tử thương (tương số 2 ở quân cố vấn Hoa Kỳ 4 B.A., 1 Binh sĩ.) 24 bị thương trong đó có 2 ở quân V. N. nhưng không mất vũ khí.

Phá tan tiềm lực kinh tế

Tuy nhiên mục đích cuộc hành quân không phải chỉ đã tiêu diệt tiềm lực quân sự của Tổng Đoàn Cứu Long của V.C., mà còn vùng mặt khu rừng cách Bình Thuận 30 cây số phía Tây Bắc, Tại Bộ Chỉ huy Biệt Khu Bình Long sáng hôm qua, Đại tá Nguyễn Bảo Trị, Tư lệnh Biệt khu và là người trực tiếp điều khiển cuộc hành quân nhấn mạnh rằng lực lượng hành quân đã phá hủy cơ sở kinh tế, bao gồm 4 chiếc chống mái lớn kín đáo, 1 máy xay lúa, hướng lúa bắt cho không kịp.

Ta đã phá hủy 251 cây số, 30 tấn lúa, 1 bánh xà. 4 ngày vừa thoát ấy

V xem tiếp trang 4

Thủ-Tướng Phu-ma kết thúc cuộc du thuyết Hà Nội-Bắc Kinh

TRUNG-CỘNG BỎ Ý ĐỊNH GẮN LIỀN 3 VIỆC VIỆT-MIÊN-LÀO ?

★ LÀO CỘNG LẬP CHÍNH-PHỦ « GIẢI PHÓNG », THỦ ĐÔ CÔN-MINH

★ ANH TIN CHẮC HẾT LO CHIẾN TRANH VỚI NGA SÔ

NORFOLK (AFP). — Hôm 6-4 thủ tướng Anh Douglas Home nói đã nói lại ba lần rằng hiện giờ không có bằng chứng nào chứng tỏ tranh giữa Nga xô và Tây Phương. O. — Ông hiện đang viếng bạn Suffolk và Norfolk để vận động tranh cử, tuyên bố với các báo giả rằng theo ông thì hiện nay "không còn là hiểm họa chiến tranh giữa Nga và Tây phương nữa».

Lào Cộng lập « chính phủ giải phóng »

VAN TƯỢNG (Reuter). — Một người cộng sản đào tạo tuyên bố hôm qua rằng Souphanouvong Kang là một chính phủ phản loạn do Cộng sản ủng hộ lấy tên là chánh phủ giải phóng quốc gia — đã được thành lập ở Lào.

C xem tiếp trang 4

LỄ HỎA TÁNG CỐ ĐẠI-ÚY HUỲNH-SƠN bị Việt Cộng sát hại

KHÁNH HƯNG. — Lễ hỏa táng cố Đại Úy Huỳnh Sơn, phụ tá Miên vụ cho Tỉnh trưởng Ba Xuyên, đã cử hành tại chùa Khánh-Hưng ở thị xã Khánh-Hưng, vào lúc 6-4. Hiện diện trong buổi lễ, có Trung Tá Nguyễn thành Hoàng, Tỉnh Trưởng Ba Xuyên, rất đông các cấp Ba Quân Chính và lối 1.500 Phật tử thuộc khuôn hội Thérvada Mahanikay.

Nhân dịp này, Trung Tá Tỉnh Trưởng Ba Xuyên, nhân danh Trung Tướng Tỉnh Trưởng Chánh Phủ, đã trao tặng cố Đại Úy Huỳnh Sơn Anh dũng hội tinh với nhành dương liễu. Đại Úy Huỳnh Sơn là Việt cộng phục kích bắn tử thương trên chiến đã cuối tháng 6-4 vừa

Lối một ngàn công nhân xe buýt BIỂU-TÌNH TỚI BỘ CÔNG-CHÁNH

TỔNG-TRƯỞNG CÔNG-CHÁNH ĐÃ ĐÍCH THÂN GIẢI QUYẾT

● 15 người bị sa thải được làm việc trở lại.

★ Ban Q.Đ. cho biết không xét bớt quyền lợi.

SAIGÒN. — Cuộc đình trình của nhân viên xe buýt đã kết thúc sau khi Tổng Giám đốc Công chánh đã tiếp đón 15 nhân viên xe buýt bị sa thải nhằm nhân viên và xét nhằm thất là vụ đình lưng thắng 13, trước dịp giáp Tết. Từ đó tới nay mới bắt bớ g ứa Ban Quản đốc và công nhân xe buýt. Theo phía công nhân thì sở đã cố ý phân 7-4 tại trụ sở Tổng Liên đoàn Lao Công, số 14 đường Lê văn-Duyệt. để nhằm tiếp tục cuộc biểu tình tuần hành gồm hơn 300 đại diện, cùng lá chị đã đối phó với chính sách chèn ép, khắt khe của Ban Quản Đốc đối với gần 2000 nhân viên hiện đang phục vụ tại Nhà Công quản chuyên chở.

Họ có cho biết rằng những người bị sa thải Nhà Công quản đã ngày càng đây anh em công nhân vào chỗ bắt buộc phải tranh đấu. Mới đây, vượt quá 30 công nhân với những lý do không chính đáng, (có tiền ăn tù thời Pháp : lái xe đụng phải người) Ban Quản đốc lại cho xét bớt nhiều quyền lợi của anh em.

G xem tiếp trang 4

Chỉ vì chuyện thù oán riêng

Nổ súng loạn xạ

2 người trọng thương 1 em bé thiệt mạng

BIÊN HÒA. — Khoảng 8 giờ 30 đêm 6-4-64, có 1 toán Bảo An trong Đội Biệt Cách rừng sự ở Tỉnh Đoàn Biên Hòa qua Chợ Bến cháu và trong lúc đang đọc trong Xóm Đạo cách Chợ Đồn độ 5,60 thước thì, có lẽ vì chuyện chi thù oán nhau từ trước, bỗng ở 1 nhà ở Tổng Đoàn Dân vệ, T.N.C.B. xã Bửu Hòa nổng đây gây sự rồi vậy đánh tới bạt và nổ súng loạn xạ vào anh em B.A.

Kết quả cuộc xô xát đầm máu này làm 2 B. A. viên tên Nguyễn-ngọc - Hiền và Nguyễn văn Hỡ bị thương nặng gục tại chỗ và đạn lạc trúng xuyên qua đùi em Võ Văn-Nam 11 tuổi đang đứng chơi gần đó.

Nhà Chức trách Biên Hòa được tin phái nhân viên đến để tái lập trật tự và mở cuộc điều tra tỉ mỉ bắt Dân vệ và TNCĐ chấnghứng không tuân mà còn chạy vào Trụ sở nấp sau phòng tuyến chung sống khiến khách đi rồi vùng lại nổ súng trên thêm ở chặp nữa khiến cho đồng bào chung quanh đều kinh hoàng phải nằm lên ra đất để tránh đạn.

Mái đến hơn 2 đoạn tin, Cảu Sưng Ủy Quận Trưởng Đức Tu mới đến và sau một lúc khu quan mới giải zếp được vụ xô xát ngay hiểm nghèo. Hiện chưa có nguyên nhân và số vụ, bu trong vùng điều tra của Nhà Chức trách sở tại.

(PV)

— *Trăm điều lộn xộn trong vào một TA* —

TUÝT

Quý bạn đọc giả có điều thắc mắc về nghĩa vụ quốc gia ở, chúng tôi đã giải kiến xem hay động dân chúng vào công cuộc phòng vệ dân sự có phù hợp với thực

H xem tiếp trang 4

Thủ-tướng Nguyễn-Khánh

PHÂN ƯU NHÂN DỊP Tướng M. Arthur từ trần

SÀIGÒN. — Hôm qua, Trung Tướng Nguyễn Khánh, Chủ Tịch Hội Đồng Quân Đội Cách Mạng kiêm Thủ tướng Chánh phủ Việt Nam Cộng Hòa, đã gởi điện vấn phẩm ưu cùng Tổng Thống Hoa Kỳ Lyndon B. Johnson và phu nhân Đại Tướng Douglas Mac Arthur nhân Đại Tướng từ trần hôm 5-4 vừa qua.

Bức điện văn gởi Tổng Thống Hoa Kỳ đã được chuyển đạt đến Đại Sứ Henry Cabot Lodge, và điện văn gởi Mac Arthur phu nhân do Tòa Đại Sứ Việt Nam ở Hoa Thịnh Đốn chuyển đạt.

NỬA NẠC NỬA MỠ

THÁNG HÈ viết

CÙ NÁCH 3 VỊ PHÓ THỦ

BÁO hôm qua mới ra là nhưng nếu nhìn đâu, thì có một ít mặt khách đến tìm soạn gặp Hồ tết. Khách cho mặt, bệ mới, nói cho giọng khác đi, để Hồ tết khỏi nhận ra.

Khách ít tuổi mới nói với Hồ tết :

— Chú mày sắp đi cù nách tam ở phó thủ phải hôn ? Ta bắt chú mày thế này nè : Gặp ai nào, giọng tay cái đầu chào xong, thì chú mày hỏi luôn : « Kính thưa tôn sư, bệ hôn ai mày ông mới đi cơ hội ở thầy bói Kim sở đây. Kê hôn sẽ cống gặp nhiều ở bói sư khác đã xem cơ giới qua nước. Quý vị đều đồng thanh tiên đoán là tôn sư sắp lên hương đăng ngày chăng ? »

CỦ ÔNG GÁNH

GẶP ông Oánh, Hồ tết vừa mới xông tay cái đầu, lời chưa kịp nói, thì đã bị ngay một « đàn kinh tế » : Cụ phải gọi cô thư kỹ đem ra bắt tách cô phó thom qua xá là thôn.

Hồ tết, cần bao nhiêu lần nay đi đến đâu cũng bị Chính phủ cần nông cả phó sếu, lên cả mặt sự lợi dụng tình thế, định xin cụ phó mấy giọt sữa cho đỡ thèm. Chưa nói ra, thì cụ phó đã mở đầu nói trước. Vì được lớp mặt lá, cụ phó lại không nhận ra Hồ tết là đến mất tại đa công mẫn tên rau muống, nên cụ nói tuôn tuồng Tích xa. Hồ tết nghe chẳng hiểu, nhưng cứ gật đầu lia lia :

— Ồ... ồ... ồ... ồ... ồ... ồ... ồ... ồ... ồ ! Hà... hà... hà... hà... Vậy mà lại « ta tiếc » cho. Cụ phó trông ấy Hồ tết lắm, lại tới tiền nhanh như máy.

Cho tới lúc tức tiếp, Hồ tết mới đưa cô bên nào thưa... tin ra, khách ánh chả tức tất chán bỏ ra chỉ cho cô phó :

N xem tiếp trang 4

Trong lớp người ấy, cứ 100 người mới có một người được xếp vào hạng «TRÍ THỨC PHÒNG TRÀ» Có thực cần đến họ, cần đến mức không có họ phòng vệ dân sự không xong, nên phải huy động đến họ ?

Chưa đến nỗi thì đừng quấy rầy họ, đừng huy động « CHƠI CHO CÓ HÌNH THỨC » mà thiệt hại nhiều bề.

Bài của Tử-Chung

Hòng dân

★ Phan-Nghi

CHƯƠNG II

5 — THOẠT ĐẦU HÂN PHÓNG RA MỘT CHƯỞNG NHÂM ĐÚNG MẤY HUYỆT ĐẠO QUAN YẾU CỦA ĐỊCH THỦ.

(Tiếp theo)

Vì cớ nhau vậy trong những cuộc sinh hoạt ở chốn lao tù, Cảu Sưng đã lấy những ý kiến học mới của nhóm này ra đặp lại ý kiến của nhóm khác. Vốn là đứa thông minh, lại bẩm mẫp, lại lâu cả vật, nghiêm nhiên hắn đã trở thành một cái đầu trong các cuộc thảo luận. Nhân là mấy ông sinh viên cả bằng vụ bằng tín lại cùng phục Cảu Sưng lắm lắm. Bởi lẽ hy vọng thắng ở trong vùng Quốc Cấm, chỉ hay bắt được những điều mà Quốc Gia đợy bộ thấy, hy đư mà tỉ sẽ những chuyện cộng đồn. Trong khi đó Cảu Sưng lại biết nó hoạn bộ.

Ở tù sau bây thông thì Cảu Sưng được phóng thích. Đúng vào thời gian phái đoàn Liên Hiệp Quốc tới Sàigòn để điều tra về vụ Dân độ Phật giáo. Cảu Sưng lại trở về với cái nghề cũ, và đình sinh rằng kẻ đó là một cái gì trong hàng ngũ Cách mạng.

— Hừm ! Chả ra gì mình cũng vào tù ra khám vì Cách mạng chứ đâu phải chuyện chơi !

— Đừng con gái nên nằm trên bánh trung phương. Bởi vì giờ thì trên người nàng không còn gì nữa mà đã là một mảnh vải to hơn bàn tay. Một tin nằng lại cho rằng khe cửa nên im thin thít trên cái gối mà nói của cần nằng trông như một cái gối bằng bánh trung phương. Đối lúc cô gái thấy hơi hiu hiu lắm thì cô gái trôi đành thành vật ấy lại gần rung, nay nguẩy trông trong như một cái chi vui vẻ khiến cho cô gái có một cảm giác ngây ngất. Do một phần trông tự nhiên, nàng lấy tay đánh hết cái gối ra nhưng không được. Nàng nhiều người vì một chút, nhưng cái cảm giác vừa mà quái ấy vẫn đuổi theo nàng làm cái lấy lắng. Nó nhan hơn tay cái một kẻ vô hình phàm phu tục tử, trước một sự kiến đức trắc trượt của Thượng Đế, vẫn thản thiên thường và chỉ muốn làm một cái gì.

Cô chỉ cho người con gái lớn Cảu Sưng phải lấy cuối lên một phát.

— Cái khỉ ở đâu ? Vô vấn bố ! Cuối cái gì nào ?

— C'ho ! người in cuối thì bao nhiêu ?

— Đi đi. Năm 1 cuối ra đây 2 ? Sao cô cứ cuối ?

(Còn nữa)

BÁO DÂN-ĐEN TỤC BẢN

Chúng tôi được a. Nguyễn duy Hinh chủ nhiệm nhật báo « DÂN ĐEN » báo cho biết tháng tạng đã quyết định tiếp tục xuất bản THÂN DÂN kể từ ngày 7-4-64 và nhật báo DÂN ĐEN sẽ tục bản từ ngày 12-4-64.

Chính Luận xin loan báo cùng bạn đọc và chúc đồng nghiệp DÂN ĐEN mạnh tiến trên đường ngôn luận.

BỐ CON MỚI SANH TRONG CẦU TIÊU

SÀIGÒN. — Lúc ngày trưa 7-4 trong tức các bạn hàng tại chợ Thái Bình đường Phạm ngũ Lão đang lo buôn bán, bỗng nghe thấy tiếng trẻ con khóc ở trong cầu tiêu phát ra. Có người liền chạy vào xem thì thấy một em nhỏ mới sanh được khoảng 4 ngày vừa bị vứt vào cầu tiêu. Người ta vội chạy đi báo cho nhà chức trách đến nơi mang em nhỏ đầu về Hội Dục Anh nuôi dưỡng.

(S.S)

ĐẦU ĐỘC RỒI NHỜ PHÁP SỰ « EM » MẸ CHÔNG

VĨNH LONG. — Cụ Huỳnh văn Ú, cố vụ là cô Phạm thị Hà Tô Vinh Long. Gần đây, cụ Ú. phải đi quân địch, ở nhà không hiểu. Mười có nàng chỉ có H. điều gì hay không ? mà cô H. lại lấy thuốc độc bỏ vào ấm nước mà cho bà Đoàn thị Mười (54 tuổi) ở dưới phòng nhà bà Mười không việc gì. Sau đó, cô H. lại trộn một thứ thuốc độc khác vào bình với bầu hầm hại bà Mười. Ngoài ra, cô H. chỉ lấy trộn lấy tay đánh bà Mười đến đi chỗ một phép cư hay bàn ăn trên cái bàn chông. Bà Mười hay hiểu lắm đi tránh nhà Chức trách. Do đó, cô H. bị bắt điều tra. Hôm 6-4, cô H. bị giải Tòa và bị tống giam ngay sau đó.

(Q.H.)

1 TÊN ÂN TRỘM BỊ BẮN LÒI RUỘT

PHONG DINH. — Sau nhiều ngày theo rõi, hôm vừa qua nhà chức trách Cần Thơ, đã bắt được Nguyễn văn Phi. (17 tuổi), Trần văn H. (20 tuổi) và Hoàng hữu Phi. (15 tuổi), chuyên sống về nghề cướp giựt và ăn trộm ở vùng sá Thường Thạnh. Sáng 5-4, cả ba tên đều bị tống giam vào khám.

(T.G)

TÂN AN. — Khoảng 1 giờ 45 sáng ngày 7-4, một đoàn vũ quân đội đến trú tại Long An, đi tuần tới ngã tư Kỳ Sơn, trường thấy 2 bóng đen có vẻ khả nghi liền kêu lại xét hỏi. Nhưng hai bóng đen bỗng ù té chạy, mặc do có một binh sĩ đã bắn một phát súng chỉ thiên. Thấy vậy, một binh sĩ khác buộc lòng phải nổ súng. Đạn xuyên từ bắp đùi phải qua Phạm văn Bé (21 tuổi, trước kia ở ấp Bình yên Đông xã Bình Lập) sang bàng trái lui ruột, cậu Bé chết liền tại chỗ. Số đạn mà binh sĩ gây ra vừa trúng được của bà Nguyễn thị Sáu, cách đó chừng 200 thước. Theo cuộc điều tra của nhà chức trách địa phương cho biết, Bé từng có nhiều tiền án về tội ăn trộm và đánh

(H.Th)

Tin vắn

TIN NGẮN QUAN TRỌNG

— Đài Mỹ báo tin Mỹ quyết định thả dùng loại khu trực B-26 tại V.N.C.H và sẽ thay thế bằng loại tốt hơn bơn.

— Đại sứ Lê tuyên bố không có ý định về nước ăng cử Tổng Thống. Mới đây trong một cuộc điện đã, ở Lê đang đa số đã ở sự ủng cử.

— Một số lớn quân đội Trung đang tại Cuba đã bắn đường về nước bằng 4 chiếc tàu đánh cá.

...KHÔNG CHỊU ĐƯỢC BỊ 1 THÁNG TỦ TREO

SÀIGÒN. — Ngày 13-3-64, tại một rạp chiếu bóng nọ, khán giả đang mê mệt theo dõi B.B. trên màn ảnh bỗng có tiếng đàn bà la lớn. Đây bà sáng người ta thấy một thanh niên ăn mặc lối quân nhân đang bị một người đàn ông tìm lấy tay. Thì ra thanh niên bị tìm tên là Huynh Ngọc Tuấn bị nhân dân đánh đến bất tỉnh nhân sự và cần cố.

Bộ Thông Tin long trọng đính đính đã là một tin hoàn toàn thật thiên sự cố

Chỉ thay, ý đây

Bạn người còn đi, tết cũ một người làm thầy tu được.

KHỔNG-TỬ

Muốn phụng sự chân-lý, cần phải bền dẻo sau đây : bất định, bất dong, bất nhân bất bão.

P. BRILLET

Sài-gòn Tốc

SỐ 5 — *Tiểu Thuyết Phóng sự của* VÂN-QUANG

(Tiếp theo)

Lại nói về Pan Hắc Con, sau khi đã bị A Nhiệt bắn gần ra giữa thật tình, nó liền khoang không dừng lấy.

— *Bắt tốt cái gì nó cũng hơn tôi, là bơi lội, phải hơn tôi khi-ch cá cái cái khác nhau ở chỗ nó thì thế mà có vẻ hơi sợ nước.*

Tất tôi đây tìm cả ngày nhưng nhưt sao kh-ông thấy là phải, Thằng lôi nó đi mất đi đâu rồi, Tôi kêu cả khắp cả cả thành phố Sư Gòng, không thấy cả dấu cả. Thằng già đã nó mong đến cả đi đâu mà lấy thế !

Ngọ lại cười học lên, cười ăng ăc, cười đến rung rinh cả tâm thân thơm mát của Ngọc Ngọc Mai ngồi ở Tiếng Ngọc đưa mắng chơi không có vẻ "giác-mơ lắm nhỉ.

— Dạng nông.

Pan Hắc con chun mut lại

— Nông là nông biết mặt đoạn chuyện hiểu đến, anh gia đình đã cả cả những lý quý. Đông tiên nào và làm nhưng tôi gì ?

— Nhẩm trả lại khái lắm Anh rồi ấy đưa Ngọc Ai ấn, Ngọc vạnh, cho hai cái xâm bánh. Anh ta gỏ gọc ghe quá. Thế thật, Ngọc chỉ được cái mai cùng hàng chạy thôi " vào cuộc " tai Ngọc run, Ngọc bán lên.

Các anh nhà giàu cũng ai cũng như ai, tương ai cũng gọi được Bỉ Ngọ " sau muốt " một bát anh ta cố sẽ hợt nhân. Tay nhiên sau cùng anh ta lại một Ngọc Ngọc Mai.

Bạn nay vào Baccara Ông anh ăn kỉ quá.

Một Pan-Hắc-Con cứ ngồng ra nữa hẹn, nửa tức cái đâm Hồn trên trên, cái đăng người thanh lịch kẻ lại nằm gọn trong tay mot anh già. Tại sao lại không phải. Ta nơ ! Lại Nga ad lại ngu đến nằm bọn mi người đi ra khỏng hẹn đặc chỉ ? Nếu ngu cả khác gì đã vàng nào xe hơi rất một nhơ rằng tay lắt chưa lắc " ba đia-mít-sáng ". Như vậy cả khác gì đã bắt cự xét đến khi bắt sắp cười hằng nhiên lần cả cả ra. Bị bịnh bắt lực, sinh tiền ! Khiến người thì chắc lắp. Pan-Hắc vuốt hậu ông ực.

Trong khi đó A nhiệt Ngọc cương phập phạy kẻ thêm mợt giai thuật thật hiểu đến như sau :

— Hắc-Ca-Ba lạnh quá anh Hồm qua Nga lại bận ấu mông, không " pe me " kỳ cùng nên ngồi cơ sơn lên. Ngọc bên thì thì rồi nào tai anh già mấy lại đường mặt : " anh ơi, lạnh quá, anh ơn sơn mặt ti cho đo lạnh ". Di nhiên anh già ơn ấy. Nhưng... ngọc đã cao đẹp của Ngọc là ơn cho đó lạnh anh già vẽ ơn lại cả những hành động đẩy hướng đi xuống thăng hàng khác. Đến không ! Ngọc bán nó đường cung xuống đi Đà Lạt lên anh già ra đi mấy bản " bạp ". Thường là anh già chịu thua. Ai ngờ, anh ấy " bạp " ghê quá. Phải cùng nhận là thắng cho nhiều hay quá ! Là muốn cho gã nào thua. Tang, gã, Si lô, Cha cha, bọn, hu lí, nhẩy như mấy. Ngọc chưa thấy ai nhẩy mi Ngọc hay hơn cả đó.

Pan Hắc con muốn lên rượt, nghệ thuật nhẩy tư xưa tới nay nó sẽ tự phụ là chưa ai qua nổi nó, nhất là " bạp ". Ít nhất trong người nó cũng có hai mươi mấy phi giaq, hơn nhẩy mi Ngọc Mouline, nó đã biểu điển tuốt cả, ấy thế mà bỉ gỗ có mặt anh lại nhất hay hơn nó, anh đó lại là một anh già thì đau ơi là đau. Pan Hắc con cười nhẹ cả mừng :

— Cho đó là cha nào vậy ?

Ngọc cười chẩm chạc :

— Mợt cha chẩm tự

— Bự nghĩa là thế nào ?

— Bự ở mọi phương diện. Những anh hồi lâm gì mà hồi kỳ thế ?

Pan Hắc con khuynh tay ra

— Hồi đã an tiệt ấy. Tôi tên nghe cả.

Ngọc vừa cười hi hi.

— Thật nói lâm gì. Thằng nhẩy, nhẩy tuốt cả anh già. Nhưng anh ngu lắm đừng ra đây nơi.

— Thằng khốn nạn mà gần gom lắm.

— Nó khốn nạn thật cả anh ấy.

Pan Hắc con nổi giận

— Nói tôn nghe coi. Hãy anh cả đi !

— Ngọc hơn bình gỏi như ấy mà.

— Biết chư sao không biết. Anh không thể nào thì cho ông nợ nào biết ra nơi đây.

Pan Hắc mặt Pan Hắc trên lên, sang trang cao cao lắt. Ngọ nghĩ đến tất cả những chuyện bị gạm ra. Nương nghĩ mất không nổi nổi lắc đầu quầy quậy.

— Sao mong lại quen mặt anh già, nhưng nhớ nhớ ? Vì lẽ, ai lại đi khẩn ngan nào nhỉ. Thân mỉ mau ở ?

— Thân. Thân quá lắy chứ lắy. Ngọc Pan Hắc con là người ấy. Cần cuốc ra Nữ nông tại.

— Mọc đích thật ư. Thằng chả nhìn lắm. Ngọc nhớ nhớ nhớ ra cả Tuy nhất Tên nghe coi.

— Pan Hắc

— Kỳ quá

— Tôi nó cùng là Pan Hắc ! Pan Hắc bật đôi người ra ghế

— Tuy nhất nghe " lạn » bố mẹ. A ! vì Ngọc Ninh ấy ?

— Lạy Đức gì. Mọa gọi nó là Pan Hắc Đi.

Pan Hắc cái phát nhẩy đây mà mặt ông Pan Hắc Con sắn cả ngẩn ra ra. Không hiểu mợt lý ông cụ nào hết. Nó lại tưởng cả thằng chả giống mà đến trốt như nó. " Ta gọi " như nó cả lại cả mão " hắt " nữa ra nên A Nhiệt Ngọc sẽ là, nơng kiu anh đó là Pan Hắc Đi. Cùng như người ta tiếng ông bắt Lan Con, Lan Cu. Bích gia, Bích Sơn. Vì vậy, Pan Hắc lắm lắm.

— Tao đây. Mà không trách ai giống mọa cả. Ông bà nhà mọa đặt tên cho mọa là Pan, sau này lớn lên mọa ngẩm phẩm mọa hắc, ghê lắm, mọa đi nhất gặp em nào mọa cùng « hắc » nên bạn tư mọa xa hai mươi « Pan » là Pan Hắc.

Mọa không biết thằng nào giống mọa hết. Dù thằng đó có là " tông tông " hay hắt cư là cái thả gì tên cái cái đó nữa.

A nhiệt Ngọc vương quả, nàng hắt ra ghế mà cười. Khuy ấy nhẩy bắt ra ngoài gương. Chẳng nhẩy thật thống nhất chợt phát ra dưới đánh ở hạ bàn nặng, biểu điển mất đường cung xuống đi Đà Lạt lên lần cuối mươi trên nhẩy, thật thức cái lông thơm chả sẽ của con người nổi dậy, nói nơm nơm mách người ấy. Ngọc nói ra là muốn cho nghĩ do chi đến cái Pan Hắc mợt thoáng rất thành, bởi lúc đó Pan Hắc cảm cảo cả, cảm đang bị người đẹp đã hợt tiếu sau nữa.

Cuộc đã hợt tiếu sa mất kẹp cuối cùng tiếp tục. A nhiệt Ngọc vừa khi đã có tính đi tuốt mấy cái khuy bám — liền hỏi Pan :

— Anh nhẩy không ai giống anh, nếu chăng. Bố anh có giống anh không ?

Pan Hắc cười nhăn nhở, nó bắt đầu nhận thấy con bé nào hơi cả bé tác mợt chuẩt. Nó gật đầu :

— Bố con anh giống nhau như hai cả tư người lần tính nết. Ông ấy cũng « hắc » khác lắm đấy. Nhưng là từ ngày bà bỏ anh chết đi, ông ấy " hắc » trở đanh.

(CÒN TIẾP)

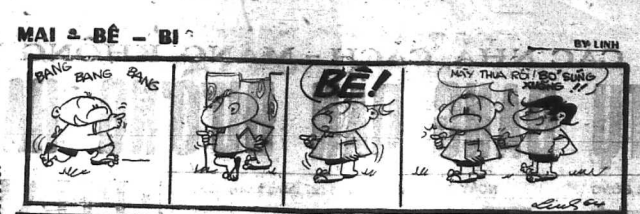

Lời tâm sự của một nhà thám hiểm da trắng :

THỊT NGƯỜI ĂN RẤT NGON mềm như thịt Bê, ngon như thịt Cừu

HÀ-MAI-LAN phỏng dịch

(Tiếp theo)

Sau đó chúng trường trình mọi chi tiết về chuyến du hành mà chúng tôi dự định sắp làm. Đoạn chúng ngồi xuống đài xếp chiếc bàng tròn và khuyên tôi kiên nhẫn chờ đợi. Chính chúng cũng không biết chớ tôi bao giờ, tây theo ông cụ nhập vào cảnh tay lão hay chăng.

Tuy nhiên, thời gian 'nghệt thở', không kéo dài quá. Hình như chỉ trong vài phút, cảnh tay ông cụ xếp nhàng lác lư, vơi nhịp điệu đều đều, bàn tay hình như mỏ tả một cơ chế phân hộ, thu các vật sở hữu tôi tân của tôi Lê để nhiều tôi thích quá, nhưng Dưn con sung sướng hơn. Anh nói với tôi :

— Đôi khi cảnh tay lộ vẻ không đồng lòng. Trong trường hợp đó, tôi dành khuyên bạn nên hãy bỏ đi dịnh của mình.

Tôi bảo Dưn xem có thể trên trên tường một vài vật để tô lòng biết ơn không, nhưng chúng ta lắc đầu đáp :

—Không được. Đừng tạng bây giờ Chỉ khi nào bạn trở về bình yên bây hay...

Nếu tôi vòng đạo, chắc chắn tôi theo đạo trên cùng tôi trên của người Guere. Theo tôi biết tôn giáo đó là tôn giáo duy nhất mà các thân linh chỉ nhận lễ vật sau khi có kết quả giúp người. Đoạn tôi hỏi Dưn về mấy cái sự người tôi vừa thấy đặt tàn mặt cái giả gỗ trong phòng nhà. Vài người ngồi và 2 người sợ nhỏ bơm mà mới đầu tôi tưởng là trẻ em, nhưng thật ra là người (Chimpanzé : dại thình tình) Chân cật nghĩa :

— Giả dinh tôi cần không được ăn thịt người và thịt khỉ. Gia đình nào không được phép ăn thịt chú sinh vật nào đó, thì phải gìn giữ cân thận các xương sọ và hài cốt sinh vật ấy và thờ chúng làm thần.

Các quan niệm về " sự cần kỵ " và " tình thiêng liêng liên quan chặt trong tôn giáo người Guere, như bắt cứ trong mọi tôn giáo nào trên thế giới, tỏ trước tôi nay.

Các sự người và khi trang hoàng tọa lên thành đường gia đình Dưn do những người thuộc giòng họ khác tặng tế tiền Dưn tư xưa. Các người kẻ trên không nhìn cần kỵ như tôi đã tiên chăng. Được thấy của chén món thịt người và thịt khỉ.

Sau bữa tiệc, họ tặng cho tôi tiên Dưn, theo như tục lệ các gia đình quyền quý.

Dưn con cất nghĩa thêm :

— Hiện nay, số đông ăn thịt người rất hiếm, vì tôn giáo chúng tôi chỉ cho phép được ăn thịt một kẻ địch bị chết trận mà thôi. Mà những cuộc xung đột giữa các bộ lạc gần nhau lại chấm dứt ở khắp Phi Châu. Nhưng người Guere, trước khi người là ngừng tay lại đã Phi Châu vậy rất lâu, bao giờ cũng trung trị thật ngon cả là phạm tội sát nhân, kể nào giết người đó ăn thịt.

Lăng. — " Kinh đô " của Mon Pa — mà hội trong bóng khi chúng tôi tới. Phụ nữ ở đây đẹp nhất trong số các dân bản tiểu phố ở Phi Châu. Đàn ông là những thanh niên lực lưỡng, vui vẻ, rất hành diện là những chiến sĩ có tinh thần thượng võ. Đầu đội nón lính cứu hàng, Mon-Pa bắt cứ trong mọi tôn giáo nào trên thế giới, tỏ trước tôi nay.

Các sự người và khỉ trang hoàng tọa lên thành đường gia đình Dưn do những người thuộc giòng họ khác tặng tế tiền Dưn tư xưa. Các người kẻ trên không nhìn cần kỵ như tôi đã tiên chăng. Được thấy của chén món thịt người và thịt khỉ.

Sau bữa tiệc, họ tặng cho tôi tiên Dưn, theo như tục lệ các gia đình quyền quý.

Dưn con cất nghĩa thêm :

— Hiện nay, số đông ăn thịt người rất hiếm, vì tôn giáo chúng tôi chỉ cho phép được ăn thịt một kẻ địch bị chết trận mà thôi. Mà những cuộc xung đột giữa các bộ lạc gần nhau lại chấm dứt ở khắp Phi Châu. Nhưng người Guere, trước khi người là ngừng tay lại đã Phi Châu vậy rất lâu, bao giờ cũng trung trị thật ngon cả là phạm tội sát nhân, kể nào giết người đó ăn thịt.

Nghiên cứu những kết quả, các nhà siêu tâm lý học nhận xét rằng : Các em gái đoàn trưởng nhiều hơn em trai. Điều nhận xét quan trọng hơn nữa là : bằng những thể thao đã cải mỹ giúp các giáo viên các em thiếu ấu khiếm cho tỷ số đoàn trưởng tăng lên gấp bội. Và sau hết là những lợi có khả năng xây thực cao độ, đều có những có giáo có nhiều đức tính của người mẹ hiền. Điều này các nhà sư phạm ý kiến của giáo sư Tanhaeff cho rằng khả năng siêu thức có liên quan mật thiết với đời sống tinh cảm.

Kết luận, giáo sư Tenhaeff cho rằng : thể năng siêu thức phải hiểu hơn là người ta tưởng và những thể thao nhằm phát triển khả năng có một khả năng tâm lý sâu đó bền nhẩy hơn người thường. Khám phá đó là lối bí mật tâm linh của thầy bói sáng, và hiện tượng truyền giao cách cảm, đã là đối tượng của Khoa Siêu Tâm lý học.

HẾT

DÂN CHỦ TỰ DO THỰC SỰ LÀ VŨ KHÍ SẮC BÉN ĐỂ THỐNG NHẤT HÒA - BÌNH

HÀ-MAI-LAN

Mê tín dị đoan ...

(Tiếp theo trang 3)

mà con nghĩ rằng cái giáo đang nhìn ở mình đó. Nên mình không thể phát điểm sơn cả giáo cho em đang coi bên kính gì ? Khi đó 12 em sang nhỏ, người ta ghi sự lựa chọn của mình.

— Cuộc thí nghiệm như vậy được thực hiện hàng tuần ngày.

Nghiên cứu những kết quả, các nhà siêu tâm lý học nhận xét rằng : Các em gái đoàn trưởng nhiều hơn em trai. Điều nhận xét quan trọng hơn nữa là : bằng những thể thao đã cải mỹ giúp các giáo viên các em thiếu ấu khiếm cho tỷ số đoàn trưởng tăng lên gấp bội. Và sau hết là những lợi có khả năng xây thực cao độ, đều có những có giáo có nhiều đức tính của người mẹ hiền. Điều này các nhà sư phạm ý kiến của giáo sư Tanhaeff cho rằng khả năng siêu thức có liên quan mật thiết với đời sống tinh cảm.

Kết luận, giáo sư Tenhaeff cho rằng : thể năng siêu thức phải hiểu hơn là người ta tưởng và những thể thao nhằm phát triển khả năng có một khả năng tâm lý sâu đó bền nhẩy hơn người thường. Khám phá đó là lối bí mật tâm linh của thầy bói sáng, và hiện tượng truyền giao cách cảm, đó là đối tượng của Khoa Siêu Tâm lý học.

HÀ-MAI-LAN

BÓNG TỐI

SỐ 5 — Truyện dài của PHI-LONG

(Tiếp theo)

PHẦN THỨ NHỨT — CHƯƠNG I

Kỳ Ngộ Giai Nhân

Chàng tự hỏi thăm : Tại sao Mộng Lan lại chống kế sáo tôi thế lực, có bộ hạ bán giỏi ?

Nàng là người gì ? Nàng của đảng hai người các nhà to lớn mạnh khoé như vậy để bảo vệ nàng cũng ?

Chẳng không hiểu được, nhưng sự thật cũng không muốn tìm hiểu lắm gì chuyện người ta.

Chàng muốn yên phận mình, không xen vào chuyện của người khác.

Trần Dũng toan từ giã, Mộng Lan nói tiếp.

— Tiếc cho tôi quá, nhưng tôi hy vọng có ngày nào đó sẽ ngỏ lại và sẽ đền tôi. Mong ông không quên nhé.

— Có đừng chớ vô ích. Tôi không thể nhận việc có nhớ.

— Vì ông khinh tôi chăng ?

— Không phải vậy. Tôi sẽ đi khi gánh xiếc đi, làm sao tôi trở lại đây. Vì vậy tôi khuyên cô đừng mong tôi trở lại mà vô ích.

Ngày Trần Dũng, ông có thể đay tôi trong thời kỳ ông chôn ở lại đây ?

— Tôi bận việc suốt ngày cả ?

— Tôi sẽ đến gánh xiếc nếu ông muốn.

— Ông bảo tôi khó tánh lắm, ông ký sẽ tống cổ tôi ra khỏi gánh xiếc ?

Mộng Lan cố nài :

— Tôi sẽ xin ông bầu của ông cho phép và nếu ông gặp sự rủi ro đó, tôi sẽ đền bù thiệt hại cho ông.

— Tôi không thích cô đền bù thiệt hại gì hết. Tôi chỉ muốn cô trong gánh xiếc mà thôi.

— Nếu thế tôi sẽ lập cho ông một gánh xiếc, nhu ông bị ông Bầu Tân Long làm khó dễ.

Cô đã khiến Trần Dũng chú ý và quá sức ngạc nhiên, chẳng bao lâu lại gặp mà nàng cũng mình quá như vậy. Nếu cô người đây nàng bán sung, việc chi nàng phải cố nài chàng ở lại ? Nhưt định phải cô điều gì nên chăng.

Mà thôi, mình chẳng nên dính dáng vào chuyện thiên hạ. Hy giờ nhưng bạn nhan không phải chuyện mình muốn, mà cũng mình cần ngăn cũng không được. Vậy mình xa lánh họ là hơn.

Mình không là hạng chăm lận mướn, bắn lớn mướn được. Cô nây là thiếu nữ đoan trang hiền thục, nàng có vẻ là người tốt hoàn, thế sao nàng có chuyện gì chẳng đến với chàng cũng tốt vậy ?

Hay cô ai hiếp đáp nàng ? Nếu quả vậy, nàng nên nhờ nhà chức trách can thiệp, bảo vệ nàng, chứ cần gì học bảo vệ để giết kẻ địch.

Con người này bí mật thật. Cả ngày nhà nay cũng có vẻ khác thường lắm. Mình lui đi là vừa. Cô nói gì thêm cũng vô ích.

Nghĩ vậy, chàng đứng lên từ giã nàng :

— Kai nếu tôi không thể làm vừa lòng cô. Mong cô ngày cô thoát khỏi sự thù oán và sống yên vui như người vô sự.

— Cám ơn ông, tôi làm phiền ông quá. Xin ông thu lấy chơn.

Trần Dũng nhìn nàng, vẻ mặt nàng cũng vẫn, bây giờ tiếc chăng ra cũng, sinh ta nói :

— Anh Trần Dũng, tôi khuyên anh nên giúp cô Mộng Lan nhu chu nghĩa tình đối với Phi Châu. Nhưng người Guere, trước khi người là ngừng tay lại đã Phi Châu vậy rất lâu, bao giờ cũng trung trị thật ngon cả là phạm tội sát nhân, kể nào giết người đó ăn thịt.

Chimpanzé : dại thình tình) Chân cật nghĩa :

— Giả dinh tôi cần không được ăn thịt người và thịt khỉ. Gia đình nào không được phép ăn thịt chú sinh vật nào đó, thì phải gìn giữ cân thận các xương sọ và hài cốt sinh vật ấy và thờ chúng làm thần.

Các quan niệm về " sự cần kỵ " và " tình thiêng liêng liên quan chặt trong tôn giáo người Guere, như bắt cứ trong mọi tôn giáo nào trên thế giới, tỏ trước tôi nay.

Các sự người và khỉ trang hoàng tọa lên thành đường gia đình Dưn do những người thuộc giòng họ khác tặng tế tiền Dưn tư xưa. Các người kẻ trên không nhìn cần kỵ như tôi đã tiên chăng. Được thấy của chén món thịt người và thịt khỉ.

Sau bữa tiệc, họ tặng cho tôi tiên Dưn, theo như tục lệ các gia đình quyền quý.

Dưn con cất nghĩa thêm :

— Hiện nay, số đông ăn thịt người rất hiếm, vì tôn giáo chúng tôi chỉ cho phép được ăn thịt một kẻ địch bị chết trận mà thôi. Mà những cuộc xung đột giữa các bộ lạc gần nhau lại chấm dứt ở khắp Phi Châu. Nhưng người Guere, trước khi người là ngừng tay lại đã Phi Châu vậy rất lâu, bao giờ cũng trung trị thật ngon cả là phạm tội sát nhân, kể nào giết người đó ăn thịt.

Lăng. — " Kinh đô " của Mon Pa — mà hội trong bóng khi chúng tôi tới. Phụ nữ ở đây đẹp nhất trong số các dân bản tiểu phố ở Phi Châu. Đàn ông là những thanh niên lực lưỡng, vui vẻ, rất hành diện là những chiến sĩ có tinh thần thượng võ. Đầu đội nón lính cứu hàng, Mon-Pa

SẮC ĐẸP GIẾT CHẾT HÔN NHÂN

Có ai nghe thật bổ lắm. Thật vậy, làm thân con gái mà không có nhan sắc thì coi được đời con gái sao là tả tả rồi. Mà, những cô kém nhan sắc lại thường hay nghĩ ngợi lắt lêu, hay đi ý những cái tợp hớp, tính sắt đắm cái bề ngoài để hay bù chúc khiếm, mọi người trông cái mặt thiếu [illegible] sinh con mà đã không [illegible] hơn thì phải nghe những câu bóng lẫn sự đây gianh ghét, đâm ra... chán phè !

Nhưng, bởi cái cớ xấu xí, cho có nên thôi chi nữa ! Các cô hãy cố dàn lên, hãy đẹp mặt tinh xảo để cho cái nỗi đánh chết cái đẹp, rồi các cô sẽ được toại nguyện, sẽ kiếm được những ông chồng bảnh bao, rất đáng tâm chồng ! Nay đây, các cô hãy nghe lời tuyên bố rất đáng tiếu của một nhà văn bên kia Tây Đức, ông Hermann Beider, chủ tịch một hội hôn ở Munich trong buổi nói chuyện giữa những hội viên, gồm toàn giáo sư, sinh viên, bác sĩ, thạc sĩ... ngồi nghe. Ông chủ tịch Beider đã đóng góp tuyên bố : sắc đẹp của đàn bà đã giết chết hôn nhân !

Đây, quý bà quý cô đã thấy chưa ? Đã nhỏng chưa ?...

Sau lời tuyên bố, ông chủ tịch Beider cho biết có những lý do sau đây, khi bà phanh phe gia đình bị đẹp và rất dễ đi đến chỗ tan vỡ :

Lý do thứ nhất : những người đàn bà đẹp thường hay tốc kè, tính trạng thích kiếm kẻ điều hoà và hay nói mỉa. Điều nào, ông Beider quyết cứ đi hỏi thấy thuộc là yê, chắc không phải ông nghĩ nhỏ phía ra.

Lý do thứ nhì : những người đàn bà đẹp thường mất nhiều thì giờ để trang điểm, chăng sắm sửa gì phong phú cho, vì thì giờ tốn ăn sắm quần, bởi phải thoa son đã ăn gần hết cả ngày rồi.

Lý do thứ ba : đây là lý do thuộc sinh lý. Thật vậy, người đàn bà đẹp thì tất trí lan, tức là rất khó gần. Trong khi đó, người chồng vì đàn tất một tiếng miếng ăn, ít chưng diện, đâm xấu xí hơn đi.

Vì, những người đàn bà đẹp ở trong trường hợp đó để than rằng lấy phải một ông chồng cục gạch, không đưa các bà đi chơi lính đình đó, thì bà mới chán chường, cũng thêm những cái xích mích với vanh khác, rồi để đưa hai vợ chồng đến chỗ xa nhau.

Trong khi đó, thì các cô xấu xí hơn, không kén cá chọn canh mặt cách quá đáng (nói sự thì, chớ thiếu gì cô vừa xấu vừa hôi mà cứ kén chọn chán ngán, người chồng tốt hiền yêu mến mình mà vẫn... bỏ xịt). Các cô xấu xí chỉ cần, người chồng tốt hiền yêu mến mình là vẫn... sinh nhi hết.

Ông Beider đã hỏi đó nhiều người đàn ông có vợ đẹp, thấy họ đều phàn nàn về cuộc sống thiếu hạnh phúc gia đình, nên ông mới đưa cái quyết luận bổ ích cho mọi người hồn như thế.

Nhưng theo một tin mới toanh vừa từ Tây Đức gửi sang, thì sau khi lời tuyên bố của ông chủ tịch Beider được công bố trên báo, đã có hàng ngàn là thư gửi về Hội Văn Hóa yêu cầu « mách giúp » những cách, những phương pháp cần thiết để... lấy chồng. Sở dĩ có vụ kiện này chả là vì những khan hiếm không kém vừa đẹp có đường tại Việt Nam, khan hiếm đàn bà bởi bấy ngày không có một người đàn ông chưa vợ ra đường (không kể trẻ em vị thành niên). Thành ra, các cô phải chịu cái cảnh « ngồi ngắm ta... Nghe đâu, một đại diện của một quốc gia theo Hồi giáo đã đề nghị là nên cho đàn ông Đức đa thê, tức là cho phép họ được "tiêu thụ" một cách chính thức nhiều nàng ở động kỳ, không chống phá. Đức không chịu, và các cô cũng không chịu. Các cô tuyên bố cứ hăng : « Thà chịu chết giữ gìn chữ không chịu lấy chồng chung ! ». Thế mới biết lũ nàng sở hữu của đàn bà nó mạnh mẽ thế, mạnh mẽ hơn cả đức tăng đồng !

(Tiếp theo)

HỒI THỨ NHẤT

Nơi đâu dạy thổi sáo?

Phương Ngoại tam hung nghe nói đưa mắt nhìn nhau, mày hơi cau nhưng cũng do nơi cả một vài Chân Trước :

— Vô việc Đông-ma bảo lực, đã cố các nhân một số làm khác nhưng tay nào chưa ? Tất nhiên, anh em chúng tôi thà nào cũng cố hết sức rồi, ra lạy, may ra cướp lại được cũng chưa biết chừng. Khi chúng tôi cướp được cuốn bảo lực đó, tất nhiên thế nào cũng đến ơn cho Bằng cô nương đã cố lắng bảo nhà chúng tôi hay tin như vậy.

Chân Chân đang định nói tin hung thêm vài câu nữa, nhưng ba tên đã mắt đỏ, đã phất tay một cái, rồi cùng nhau tung mình mặt cái nhảy lên trên đỉnh núi đi mất đông liền.

Thấy thế phòng của mình đã bị tiêu hao, thanh phong cũng muốn theo đất tam hung đi Tây Xuyên, Vân Nam, Quế Châu, Quang Tây các nơi, đã điều lưu tăng cho Lâu Sơn tam sứ, có nghĩ cách cứu Hồng Tiêu thoát nạn. Vì vậy chẳng tiện nói gì với Chân Chân nàng :

— Cảm ơn cô nương đã không quản ngại xa xôi, lên núi Trung điều nếu cho tôi hay tin lúc ấy mới tốt.

Chân Chân bỗng Thanh Phong mặt cái rất tâm tình cười đã nói :

— Phong đại ca cảm ơn tôi lắm chứ ? Vì việc nghĩ cách cứu chị Hồng Tiêu thoát nạn, ở Lâu Sơn tam sứ có cùng quan. Nên mặt mình đại ca đã cáo chưa đắc đã toại nguyện được. Nên tôi muốn giúp đại ca một tay.

Thanh Phong thấy Chân Chân sắc mê mình như ngày tung nàng với Hồng Tiêu là tình địch với nhau mà nàng nhớ lo đu đến nàng kia, không tả nổi gì phiền. Đã thế, nàng lại nói giúp lượng hết bao, vì cớ chăng mình cười đáp :

— Trong một năm nay, tôi mặt mình ở nơi Trung Điều này, đã khá công luyện tập võ công. Hai năm có công của ân sư tôi đã lại là Tì ngu thần công với Thiên Đạo kiếm phép, tôi cũng đã luyện được tới mức khá cao, cho nên Lâu Sơn tam sứ hợ không nhỉ. Vì vậy, đừng cô hợp nhau lại, thì Thanh Phong tôi không sợ mặt tên nào hết.

Chân Chân thấy Thanh Phong vừa nói chuyện, Chân Chân lớm chăng mặt cái, rồi hơi cau mày lại, nhưng nhẫn cười mà đáp :

— Phong đại ca, thực là thông minh mặt đời mà ngu đại nhất thế cả khác. Thì chỉ cần làm thế nào để cho nhân cớ của Tam Nguyên bang cùng Phương ngoại tam hung sơ Không phải bằng Tạ Vân các người, sau khi phát hiện được tin của Lâu Sơn Tam sứ liền đánh nhau loạn vô mặt hết.

Lúc ấy họ tự đến ca nhau, nhưng nếu họ tự lượng lẫn ca nhau, như vậy phải là tiện cho đại ca ta lắm cứu chị Hồng Tiêu khăng. Nhưng nguyên tắc chỉ giúp của chánh sách đã là đại ca phải cố hết sức nhất mới. Nếu thật ca chưa được thành thục, đại ca không nên nóng nảy mà ra tay ngay.

Thanh Phong nghe nói cứ gật đầu khen. Chàng đang định lên tiếng cám ơn Chân Chân thì bỗng có tiếng chuông lan con ở trên không vang xuống ầm ầm mặt cái đã khiến, làm trăng mất đi. Ba lượn ba vòng rồi khẽ đục xuống vai nàng.

Chân Chân vào trong thấy con rắn trắng bay xuống, nên đã hiểu ngay tình hình. Chân Chân vội đưa vung nàng rồi cất cái ống trúc mà đã đưa hơn tiếc ở chân ra, xem đi xem lại mặt hồi tiết nhỏ ngắn và nói :

— Trong hàng chục cô cũng gì nữa khiến nên gượng cười đáp :

— Phong đại ca được đại ca giúp là tốt phúc lắm tôi kỹ, tôi tất lấy làm cảm ơn lắm. Chân Chân nay tôi nào cũng tận tâm tận lực cho đến ngày thật mới thôi.

Thanh Phong thấy đại mặt cũng nàng lòng lành như cô nước mắt chạy quanh, liền nhìn chặt tay nàng thêm vào mặt tiếng :

— Chân Chân thấy cô nói như vậy. Tam hung đã nhăng tay ra cho việc nay, bây giờ Chân Mượt lại giúp tôi, như vậy có phải là tốt tiếp cho Chân mượt khong.

Chân Chân thấy Thanh Phong lại gọi mình là Chân mượt, liền nuốt ngay nước mắt mà khoái chí vươn hà :

— Tại sao tôi không thể giúp đại ca được ? Tôi nữ ngoại nói Cửu Chân cũng nhớ thu cho tôi được thăm dự cùng việc lũng bắt Lâu Sơn Tam Sứ. Bà ngoại tôi làm như kẻ thù địch đại ca, nhưng đến trong tôi người nghĩa ra tay giúp đại ca, như vậy thì cam ơi biết đâu mà lấy.

Thanh Phong thấy thái độ của nàng thành thực và nàng cứ nể đức chí nữa, liền cười nhẹ nhàng mặt hồi rồi hỏi :

— Chân mượt ngồm ngồm định ra tay giúp ngu huynh, chẳng hay Chân mượt giúp bằng cách nào ?...

Chân Chân thấy Thanh Phong mặt cái, rất hoà mà hỏi, thì cũng mặt cái cười mà đáp :

— Phong đại ca, thực là thông minh mặt đời mà ngu đại nhất thế cả khác. Thì chỉ cần làm thế nào để cho nhân cớ của Tam Nguyên bang cùng Phương ngoại tam hung sơ Không bằng Tạ Vân các người, sau khi phát hiện được tin của Lâu Sơn Tam sứ liền đánh nhau loạn vô mặt hết.

Lúc ấy họ tự đến ca nhau, nhưng nếu họ tự lượng lẫn ca nhau, như vậy phải là tiện cho đại ca ta lắm cứu chị Hồng Tiêu khăng. Nhưng nguyên tắc chỉ giúp của chánh sách đã là đại ca phải cố hết sức nhất mới. Nếu thật ca chưa được thành thục, đại ca không nên nóng nảy mà ra tay ngay.

Thanh Phong nghe nói cứ gật đầu khen. Chàng đang định lên tiếng cám ơn Chân Chân thì bỗng có tiếng chuông lan con ở trên không vang xuống ầm ầm mặt cái. Ba lượn ba vòng rồi khẽ đục xuống vai nàng.

Chân Chân vào trong thấy con rắn trắng bay xuống, nên đã hiểu ngay tình hình. Chân Chân vội đưa vung nàng rồi cất cái ống trúc mà đã đưa hơn tiếc ở chân ra, xem đi xem lại mặt hồi tiết nhỏ ngắn và nói :

— Trong hàng chục cô cũng gì nữa khiến nên gượng cười đáp :

— Chân Chân, ngoại Hồng Tiêu ra cô cố thể nói là Hồng nhân trí kỳ nhất của Cửu Thanh Phong ấy.

— Chân Chân nghe thấy chàng ta nói như vậy, bỗng lại nói đến vẻ cô tính tứ, trong lòng càng thấy an ổn. Thêm thấy nàng lại nói ra, nhưng nẫu gượng cười đáp :

— Phong đại ca được đại ca giúp là tốt phúc lắm tôi kỹ, tôi tất lấy làm cảm ơn lắm. Chân Chân nay tôi nào cũng tận tâm tận lực cho đến ngày thật mới thôi.

Thanh Phong thấy đại mặt cũng nàng lòng lành như cô nước mắt chạy quanh, liền nhìn chặt tay nàng thêm vào mặt tiếng :

— Chân Chân thấy cô nói như vậy. Tam hung đã nhăng tay ra cho việc nay, bây giờ Chân Mượt lại giúp tôi, như vậy có phải là tốt tiếp cho Chân mượt khong.

Chân Chân thấy Thanh Phong lại gọi mình là Chân mượt, liền nuốt ngay nước mắt mà khoái chí vươn hà :

— Tại sao tôi không thể giúp đại ca được ? Tôi nữ ngoại nói Cửu Chân cũng nhớ thu cho tôi được thăm dự cùng việc lũng bắt Lâu Sơn Tam Sứ. Bà ngoại tôi làm như kẻ thù địch đại ca, nhưng đến trong tôi người nghĩa ra tay giúp đại ca, như vậy thì cam ơi biết đâu mà lấy.

Thanh Phong thấy thái độ của nàng thành thực và nàng cứ nể đức chí nữa, liền cười nhẹ nhàng mặt hồi rồi hỏi :

— Chân mượt ngồm ngồm định ra tay giúp ngu huynh. chẳng hay Chân mượt giúp bằng cách nào ?...

MỌI NGÀ MỘT TUYẾN
MỌI NGÀ MỘT TUYẾN

NỬA ĐÊM

Duy-Thanh-Lang

TRONG đêm tối có nhiều lẽ lạng kỳ mà nhìn có nhiều chuyện đáng kể. Tuy nhiên, nếu có kể mà không chuyện ba vung, đi hoang, nào chuyện... thì nhìn quá. Tôi xin kể lể cho quý vị một chuyện mà tôi đã thấy, đã nghe nào nên nhớ.

Tối với anh Tý là đôi bạn thân từ thuở nhỏ. Sau ít năm cách chung tôi phải rời ra nhau. Bao năm cách biệt hầu là nhớ lắm. Nhưng, thường thì vẫn « nhớ » lẫy không sao thể bằng vẫn « thù ». Bởi lẽ, Hay sao cho đúng là đàn bà là tên ác lắm người ta quên cả bạn. Nhiều khi cho đúng đi vắng, tôi chả thấy bạn bè nhớ thôi. « Hơi nhớ » vì bề cớ đến lắm. Tý là tôi từ bại thuở nhỏ mà đều đồng, rồi giận, rồi hờn, nghĩ cho tôi « phải lòng » cô nào.

Tính cô tôi tìm thấy anh trong một tính nhà. Anh đã có vợ, có con có nhà cao cửa rộng. Anh sống cuộc đời rất mực thước : ngủ, ăn, đi làm ăn, ngủ, và vẫn « Tây » như thuở Quan đại Pháp cho tung hoành ở đây. Vợ anh hiền, nhưng có vẻ đa nghi hơn vợ tôi. Con anh khá thông minh, nghịch như giặc non. Thế mà anh chỉ ho một tiếng là vợ con sợ hãi. Vẫn Bohémien, tối đâm ra hơi, hay phá trò, hay tếu. Nhiều lúc anh có vẻ giận tôi. Nhưng chỉ một lát là anh lại cười soi.

Nhớ tôm lại, anh vẫn giữ được "phong độ" của một "thầy kỳ, và có đủ điều kiện để « chài » bất cứ người đàn bà con gái nào.

Gặp anh, lẽ đi nhiều, tối mừng, mừng đến chảy nước mắt, vì lâu lắm rồi bây giờ mới "ngộ cố nhân". Cô nhân của tôi cũng của chung động. Am lấy tôi đến chơi mấy ngày vừa. Bởi cơm bữa ăn ở chung tôi ta thấy đã bất chước các cụ mà ta ngồi vất vẻo, nói chuyện cụ tổ cụ tông. Hết việc làm ăn đến việc sinh sản, hết việc nhà đến việc nước, hết chuyện con cái chuyện vợ chồng, chẳng tôi chém sạy li bỉ rồi lên ta ngồi. Tôi ngồi mặt mặt đến tối, rồi không sao hết nói. Tôi chưa chịu buông ra. Nó từ bao hiếp tôi, Cả khi bay bằng lên trời, có khi phiêu điều trên đầu cây ngọn cỏ. Lúc lại sao thấy người đẹp quá, thơ thái, rất vui, rất tên tình. Thấy tôi ngồi như chết, cô lẽ người nhà không dám thoa cho tôi. Bởi chưng, Cả anh Tý cũng « trung » gió phết xuất thần của tôi. Khuya lắm tôi mới hăng mở mắt đặc sao anh thấy mình nơi từ mây xanh xanh) Chắc tay rả rời, mắt hoa, miệng đắng, cổ bỏng đau như bị ai vòn cổ. Tôi nhìn đây nhìn quanh, tìm ngọn nước. Tôi cả đều im lìm. Vài ngọn đèn mầu gần sáu trong trường tối. Anh vẫn nằm ngửa ra khiến, tôi nhận được vị trí của mình.

Tôi đứng lên, mở cửa phòng, bước nhẹ ra ngoài. Ngoài nhà của anh Tý hơi rộng nên tôi phát sợ. Anh đến chỉ mở mở, nên nhiều bóng đèn chẳng chóm như ma quái đuổi và lấy tôi. Tôi lại sợ ma và địch, bé cọ chạy chuyện chạy quan chẳng còn tác gì. Thế mà gặp đúng ở ở không có tiếng động nào. Tôi yên chỉ là mà bước ra ngoài thì chả "tây ở" và "nhập cảng vất thò cho thiết».

Chiều, nhiều đăng tối trong tầm mặt bên nhạc trăm buồn. Nó vẻ quái đản. A thì ra đã 12 giờ khuya. Từ bề lắng ngài. Chợt (tuân điều hết ngỏ nên tôi nhìn đúng tiếng «chợt») có tiếng lách tách, xe xé, chả biết là tiếng gì. Tôi hơi run, lăng tai nghe, và nhìn chăng chọc vào nơi phát ra tiếng đó... Thế không thấy gì. Tôi là bước. Chợt, có tiếng gầy kêu lẻ, rồi hấp tập, nhà rồi mạnh. Ai lại đi giờ nay ? Hay bọ đồng "cảnh ngày" với tôi ? Tôi nép sát vào tường, y như một tên ăn trộm tập sự. Người tôi run bần bần vì sợ người nhà nghĩ tôi là trộm thật.

Tiếng gầy qua mặt tôi, «đi» ra cửa. Tôi nhìn theo. Đúng là anh Tý. Thật hồ vía. Nhưng, anh đi đâu mà ăn mặc cần thận quá. « Con-lét», giày đen. Đầu chải láng. Anh quay nhìn một vòng rồi ra chỉa khóa vào ổ. Anh đây như vừa cửa ra, thoát ra ngoài rồi lại khóa lại. Tiếng gầy : bẻ nhẹ, mất dần. Có lẽ anh phải đi công cán hay đến nhà ai có vợ con cần sắn mới hấp tấp thế. Tôi thông đ ý đến chuyện ấy mà chỉ cần « giải phóc» cái gì hàm hơn trong người. Tôi nghiệp cho tôi, cứ losy hoay mãi mà tôi cứa, cứa khóa. Lúc vào. Bỉ "Thế nhà mày mười tiếng hai đu thì phải ở bên ngoài. Muốn ra thì lấy chìa khóa mở cửa. Khóa nhốt tôi ngoài đêm qua đâu. Tôi đành trở về phòng, bết đồng lại ngồi, hết nằm lại quy. Thôn vẫn tức không chịu được. Lúc ấy đầu có ra yến.

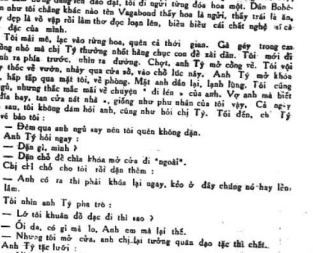

Tôi cũng cố khuyên tôi một cách quá quyết, thượng cổ trường mất lắm, không vất tức rách, bộ một cái cho tiêu đi. Tôi đến bọn, đi khách Phương ngoại tam thoát ở ngoài nhà. Chợt, thì nhìn thấy cửa sổ. Ở cửa sổ có giấy tôi «giải» đến điền Bên. Bên cửa vườn hoa, đưa hương vào thật dễ chịu. Tôi của cửa như mở ra. Tôi đã đánh cho chỗ nằm ». Tôi vẫn thấy thích. Tôi nhìn ra ngoài thì thấy bao đạo tác), men men tìm chỗ cần tức tiền lâm nói giải thoát.

Thật là sướng, cái sướng thứ nhất trong mọi cái sướng. Xong đâu đây, người cần bằng đồng đến đạt, tối đi người trông đến hoa mặt. Dân Bohémien như tôi chẳng khác nào thế Vagabond thấy đến đi người, thấy đến là vẽ vẹp rồi lâm thơ được loạn lên, biến hiểu cái chết nghệ sĩ cả phê đến mình.

Tối mái mà, lạc vào rừng hoa, quên cả thời gian. Cả gặp trong cả chưởng nhà mà Tý thường nhắt hàng chực con đã sắt lên. Tôi mới đi quanh ra phía trước, nhìn ra trường. Chợt, anh Tý mở cửa sổ. Tôi vội chạy thấy vô vườn, nhảy qua cửa sổ, vào chỗ lúc nãy. Anh Tý mở khóa cửa, hấp tập qua mặt tôi, vẻ phòng. Mặt anh đỏ lại, lạnh lùng. Tôi cũng đi ngủ, nhưng thấy mắc mắt vẻ chuyện « đi lên » của anh. Vợ anh mà đi lên hôm sau, tôi không dám hỏi anh, cũng như hỏi chị Tý. Tôi đến, chỉ Tý vui vẻ bảo tôi :

— Đêm qua anh ngủ say nên tôi quên không dậy.

Anh Tý hỏi ngay :

— Dậy gì, mình ?

— Dậy chỗ để chìa khóa mở cửa đi «ngoài».

Chị đó : tôi chỗ cho tôi rất lên thôn :

— Anh cố ra thì phải khóa lại ngay, kẻo ở đây chẳng nó hay lẻn vào lắm.

Tôi nhìn anh Tý pha trò :

— Lớ tôi khóa đã đạc đi thì sao ?

— Ôi da, có gì mà lo. Anh em mà thế đâu.

— Nhưng tôi mở cửa, anh chị lại tưởng quân đạo tặc thì chết.

Anh Tý tạc lưỡi :

— Nhà tôi quen rồi.

Lúc ấy tôi phải bịa là đêm qua lúc «gần nửa đêm», tôi ra vườn hoa ngắt những chuyện vo vẩn đi đến nửa đêm ra sao. Thôn lên Tý bỗng đến đó, vừa mới, vừa mệt, tôi thiếp đi lúc nào không biết. Cũng số vẫn đã ngủ. Giờ mới lúc vào cũng lên tôi ngày sau. Lúc bưng tình thì chưng quanh vẫn không tiếng động. Hơn 12 giờ rồi. Tôi quên cả mọi chuyện chạy ra ngoài, lan lên và vàng hoe. Có lẽ anh đi rồi. Tôi đành bọc đến phòng anh, gọi nhỏ :

— Tý ơi, anh Tý ơi.

Không tiếng trả lời. Tôi thấy chợt cảm cửa, bịt đến. Chiếc giường bỏ trống, chăn gối giấp lại tử tế, mùng cuốn lên. Anh lại đi, đi đến vào giờ nào ? Tôi thắc thỏi ra. Tôi tức tối mặt cách vô lý, muốn tìm anh Tý hỏi thăm sao đã đi đâu. Tôi mở cửa lâm bộ đi «ngoài» để được tìm anh Tý. I lúc ngày vừa nói : Chị Tý cũng lên. Tôi nghe lên. Chị Tý cũng đi ngoài ! Chị vừa

— Anh ở ngồi nhỉ, hay ta nhà ?

Tôi khoan khoái lắm, tôi bảo :

— Anh Tý có hay, ngồi không chị ?

— Anh ấy ngủ như trâu ấy, nghỉ mà sợ.

— Bà nào cũng sợ chồng ngủ nhỉm. Ngủ nhiều cũng tốt chứ sao.

— Tôi ngồi sắm đó, nhưng mà lúc lâu chẳng nhớ.

— Chẳng đông mà chuyện, cũng đã kiêm soát.

Suy nghĩ mà lắt, tôi bảo :

— Anh ấy ngủ say đi đâu không chị ?

— Không. Anh ấy "ngoạn" lắm. Đọc nhỏ anh ấy "thế nào ấy, nên cứ ngủ hoài.

Vừa đốt câu, chị Tý hỏi hơi một thời đài :

— Quái, ai mong hay sao mà bắt hơi lâm thế ?

— Chắc anh ấy đây. Tôi thấy anh ấy đi rồi.

— Chị Tý vẫn ngạc nhiên. Tôi đưa chỉ vào phòng anh rồi thoát lại mà đi đến chỗ ngồi. Tôi vẫn tiếp, quên cả « đi ngoài », mặc quên đó đang hoàng đinh đi đánh ghen. Tôi bắt bẩn quá, sao lên chẳng thấy chị lại !

— Chị đông đi vô tích. Cớ dợi anh ấy về bắn hay ?

— Chị cứ lên, gọi mấy đứa con đây chăng ở cửa. Tôi bảo :

Chẳng tôi bỗ cả giác ngủ, đến tết nhà chồ, dợi anh ấy vào bắn hỏi.

Tôi giân tôi quá, tự nhiên lâm tan cửa nát nhà người ta... Cả bắn đến giấy. Lúc anh anh ? » nói cùng vào. Anh bước khẩn khoản như người say rượu. Tra nhà khóa vào ổ, xong tiến, đây cửa, bước vào, Chị Tý bước vụt ra nhìn lấy tôi :

— Mình đi đâu mà giờ mới vè ?

Tôi bắt bẩn quá, chẳng thấy phải anh vì thông thấy lưới đan gần cửa quốc. Đêm trở bụi lại. Đưa thì bắt đến, đưa chỉ là tan thôi: Anh Tý cũng nhìn bết lên « Ấu ! » rồi ngẩ vụt xuống. Tay anh đến mân. Tôi ngồi nghĩ đến.

Sau, tôi mới biết đó là bạch Mộng Du, có cửa đến. Người bịch mộc quản do tử tế để ra đi, gặp ai cũng giết. Vẻ, vẻ không đóng chế là chết tức tốc.

Quý bạn muốn CHÍNH - LUẬN
MỖI NGÀY MỖI MẠNH
xin đăng mướn báo Chính-Luận

TÂM TRẠM

VỚ NỢ

Truyện xảy ra trong một rạp chiếu bóng. Đã mọi đất qua con trai nằm trải ở ở-sô, thấy trên màn ảnh đang hiện bóng nhau, nhau... Mà ơi, người ta . . . cần nhau phải không mà ?

Mẹ đáp :

— Ừ . .

Cậu con lại hỏi :

— Cần thế đâu lắm, phải không mẹ ?

Bà mẹ gật đầu :

— Ừ . . . đau lắm !

Ông con liền khoe :

— Thế ra . . . sao ở nhà con thấy bà và cô Tư hàng xóm cần nhau hoài mà sao con không thấy hết đau, nhỉ má nhỉ ?

Giáo sư TENHAEFF

GIA ĐÌNH LY LY

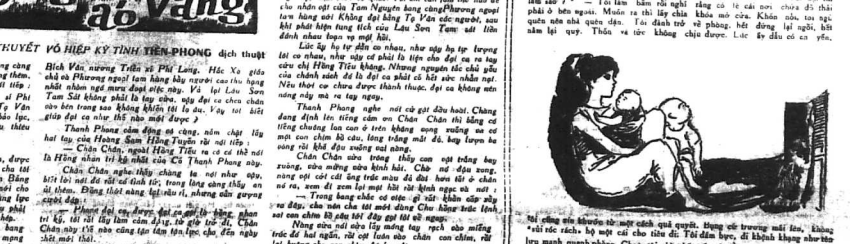

ĐỨC-KHÁNH

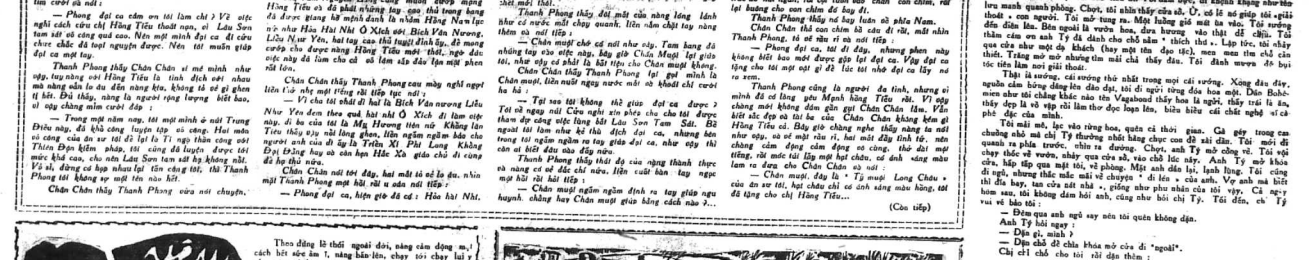

SỐ 5 — TIỂU THUYẾT VÕ HIỆP KỲ TÌNH TIÊN-PHONG dịch thuật

hat mất sáng ngời mặt lại đầy sát khí, trông càng anh tuấn rạng, nên nàng càng yêu đương chàng thêm.

Thanh Phong trông nàng mặt cái, rất nét tiếp :

— Cô Chân Chân, sửa rất cả nét triền sĩ Phi Long không đại Đông sơ Hắc Xà giáo chủ Tạ Vân các người đã đến nhằng tay nhau cự cướp cuốn bảo lực, nhưng cuốn bảo lực đã bị Hồng Tiêu thiêu hủy đi rồi là gì ?

Chân Chân cau mày lại đáp :

— Bẩm bạn bạ phải thiết kiếm chân nhân, được biết tin bí mật nơi đây, liền trở về bảo tin, cho tới liên phái tất nhiều tay cao thủ của Tam Nguyên Bằng đi đi sẽ tung tích của Lâu Sơn tam sứ rồi mới cho người đi cướp cứu Hồng Tiêu sẽ. Lúc ấy sẽ đang lực nọ hiệp đưa tới, đã đi khi mọi chỉ Hồng Tiêu phải đợi lại cuốn Bảng ma bảo lực cho chu lôi sao chép.

Thanh Phong nghe nói Bằng thiên Hiểu, bang chủ của Tam Nguyên Bằng cũng muốn cướp mang Hồng Tiêu ở đã phải nhưng tay cao thủ trong bang đã được giang hồ mệnh danh là nhân Hồng Nam Tục nên như Hắc Nhất Ở Xích ám Bích Vân Nương, Liễu Nương Yên, hai tay cao thủ tuyệt thiên hạ, đã mang cướp cho được nàng Hồng Tiêu một thời, ngờ đâu việc nay đã làm cho cả nổi lên sắp đặt lại một phen rất lôn.

Chân Chân thấy Thanh Phong cau mày nghĩ ngợi liền lớn ép mặt tiếng rất tiếp nhỉ :

— Cô cho tôi nhắt đi hai là Bích Vân nương Liễu Như Yên đến đây cùng hai tên sát thủ Xích di lam việc nay. Đi ba của tôi là Mã Hương Thanh và Hồng lão Tiêu thấy nội lũng ghen, liền ngăm ngầm bảo cho người ám của Ở ly là Trên Xi Phi Long Không Đại Đông hay sẽ cần bọn Hắc Xà giáo chủ đi cùng đã hợ thủ nữa.

Chân Chân nói tới đây, hai mắt tỏ vẻ lo âu. Nhìn mặt Thanh Phong mặt hồi rồi nói tiếp :

— Phong đại ca, hiện giờ đã có : Hồa hai Nhi, Tiêu Bích Vân nương Triển xá Phi Long, Hắc Xà giáo chủ và Phương ngoại tam hung hầu người cao thủ hạng nhất nhân ngũ mưu đoạt việc này. Vì lại Lâu Sơn Tam Sứ không phải là tay vừa, nếu đại ca chưa đến nơi bên trong sao không khiến tôi là ấu. Vậy tôi biết giúp đại ca như thế nào mới được ?

Thanh Phong cau đăng cả cùng, nên chặt lấy hai tay của Hồng Nam Thuyền rồi nói tiếp :

— Chân Chân, ngoại Hồng Tiêu ra cô cố thể nói là Hồng nhân trí kỳ nhất của Cửu Thanh Phong ấy.

— Chân Chân nghe thấy chàng ta nói như vậy, bỗng lại nói đến vẻ cô tính tứ, trong lòng càng thấy an ổn. Thêm thấy nàng lại nói ra, nhưng nẫu gượng cười đáp :

— Phong đại ca được đại ca giúp là tốt phúc lắm tôi kỹ, tôi tất lấy làm cảm ơn lắm. Chân Chân nay tôi nào cũng tận tâm tận lực cho đến ngày thật mới thôi.

Thanh Phong thấy đại mặt cũng nàng lòng lành như cô nước mắt chạy quanh, liền nhìn chặt tay nàng thêm vào mặt tiếng :

— Chân Chân thấy cô nói như vậy. Tam hung đã nhăng tay ra cho việc nay, bây giờ Chân Mượt lại giúp tôi, như vậy có phải là tốt tiếp cho Chân mượt khong.

Chân Chân thấy Thanh Phong lại gọi mình là Chân mượt, liền nuốt ngay nước mắt mà khoái chí vươn hà :

— Tại sao tôi không thể giúp đại ca được ? Tôi nữ ngoại nói Cửu Chân cũng nhớ thu cho tôi được thăm dự cùng việc lũng bắt Lâu Sơn Tam Sứ. Bà ngoại tôi làm như kẻ thù địch đại ca, nhưng đến trong tôi người nghĩa ra tay giúp đại ca, như vậy thì cam ơi biết đâu mà lấy.

Thanh Phong thấy thái độ của nàng thành thực và nàng cứ nể đức chí nữa, liền cười nhẹ nhàng mặt hồi rồi hỏi :

— Chân mượt ngồm ngồm định ra tay giúp ngu huynh. chẳng hay Chân mượt giúp bằng cách nào ?...

(Còn tiếp)

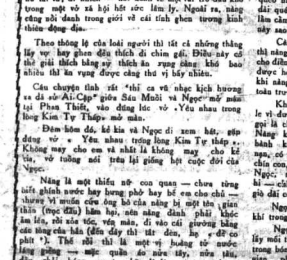

SỐ 3 — *Phóng vấn của HOÀNG-ANH-TUẤN*

(Tiếp theo)

Số là, tài tử vọ đã có. Cô vợ thời lối sân khấu thì cả vũ nhạc kịch không hết buộc phải có giấy giá thú. Chàng ta thuộc loại có vợ, nhưng không có giấy giá thú. Để tiện việc viết lách, tôi xin tạm gọi chàng ta là Sầu Muội.

Sầu Muội, tất nhỉ tiếng nhớ một vở tuồng mang « nhân sắc » Phù Tang. Vở chàng cũng là một tài tử — nữ tài tử, đi nhiều — nói đành để một tu trò đau khổ trong một vở xã hội sức lôm lý. Người ta, nàng cũng nhỉ đành trong giới vẻ cái tình ghen trong kinh thiên động địa.

Theo thông lệ của loài người thì tất cả những thăng lấy vợ hay ghen đều thích đi chơi gái. Điều này có thể giải thích bằng sự thích ăn ngon đang khác hoàn khiêu thì ăn ngon được cũng thì vị hay nhiều.

Sầu Muội, tất nhỉ tiếng nhớ một vở tuồng mang « nhân sắc » Phù Tang. Vở chàng cũng là một tài tử — nữ tài tử, đi nhiều — nói đành để một tu trò đau khổ trong một vở xã hội sức lôm lý. Người ta, nàng cũng nhỉ đành trong giới vẻ cái tình ghen trong kinh thiên động địa.

Theo thông lệ của loài người thì tất cả những thăng lấy vợ hay ghen đều thích đi chơi gái. Điều này có thể giải thích bằng sự thích ăn ngon đang khác hoàn khiêu thì ăn ngon được cũng thì vị hay nhiều.

Đêm kém đã, kể kia và Ngọc đã xem hát, sắp đăng vở « Yêu nhau trong Tuyết Ngọc ». Không may cho em và nhất là không may cho kẻ tên, vở tuồng nói trên lại giống hệt cuộc đời của Ngọc.

Nàng là một thiếu nữ con quan — chưa từng biết phành nước hay lượng phép hay bề em cho chồng — nhưng vì muốn cứu ông bố của nàng bị một tên giàu thiên (trọc đầu) hãm hại, nên nàng đành phải chấp làm lẽ, rồi sau tức, vẫn mân, đi vào cái giường bằng cao tăng của hắn (đến đây thì tất đau, hy « đỡ » co phát ! Thế rồi thì là một vị buồng tắc nước lăng giang — mặc quần áo nữa đây, nữa trắng, đầu chải bóng mượt, chân đi dép mô cài ánh — gặp nàng trước một tấm cửa ca phiên, không có vẻ tra tiên nào, nàng cũng hăng hộc khai ra hết mọi cách hết, sau thì thôi, nàng khai ra cả những sự sắt khác gì không để được nàng thấy tiến sân khấu — vì lẽ đó không để được nàng thấy tiến sân khấu — vì lẽ đó không để được nàng thấy tiến sân khấu — vì lẽ đó

Chính Luận

Ngày Thứ Năm 9-4-1964

H tiếp theo trang 1

chiều, nghĩa là sau khi tỏ bảo phản hồi điện tay quy hoạch được ít lâu, chúng tôi nhận được lịnh ba cú điện thoại của độc giả hỏi rằng : phòng vệ dân sự nghĩa là gì ?, người dân có nghĩa vụ dân sự như thế nào ?, chính phủ quan niệm ra sao, định tổ chức như thế nào ? v.v....

Nhân thấy rằng có lẽ nhiều người đều chưa hiểu rõ chính quyền muốn gì khi gọi nhân viên vụ phòng vệ dân sự cho dân, và chưa hiểt rõ mà đã nghe ngay, e rằng không nhận định được sáng suốt, nên chúng tôi trước khi bàn, hãy tính bày ý nghĩa của Chính Quyền đã.

ooo

Cuộc nêu của chính quyền

Vào đề hoạt số 116, tuần SLICT ngày 4-4-1964, chính quyền quy định rằng tất cả nam công dân có quốc tịch Việt Nam từ 20 đến 45 tuổi, đều có đủ nơi kể các cán binh đều phải thi hành Nghĩa vụ Quốc gia.

Nghĩa vụ quốc gia này gồm 2 phần vụ, một phần là nghĩa vụ quân sự để thêm nhân số cho lực lượng VNCH, (phần này hàng ngũ không bàn đến), và phần của kế nghĩa vụ Phòng vệ Dân sự để đáp ứng nhu cầu về chiến lực, không thuộc thành phần lực lượng vũ trang kể trên.

Sắc luật cũng nói rõ rằng Hệ thống tổ chức Phòng vệ Dân sự và sự điều hành cơ quan này do Bộ Nội vụ phụ trách và sẽ được ấn định bởi một sắc lệnh khác của Thủ Tướng Chánh phủ.

Tóm lại là tất cả thanh niên trăng nơn từ 20 đến 45, hoàn không di lánh, không thuộc Binh Ái, Dân Vệ đều phải tham gia các tổ chức Phòng Vệ Dân Sự.

Cũng nên ghi thêm rằng sắc luật này được công bố theo thể tục khẩn cấp, nghĩa là hiệu giờ đã có hiệu lực rồi.

Chính quyền bắt buộc mọi người từ 20 đến 45 phải tham gia vào tổ chức Phòng vệ Dân sự để làm gì ?

Theo quan niệm của chính quyền thì là để :

« Huy động toàn thể tiềm lực chiến đấu của nhân dân hầu tiếp tay cơ lực lượng quân sự trong cuộc chiến tranh toàn diện diệt Cộng, cứu nước.

« Giảm bớt nguy hiểm và giảm hạn thiệt hại về sinh mạng và tài sản của nhân dân gây ra bởi :

— Các hiểm họa : tranh khích, phá kích, phá hoại, khủng bố, bạo động, v.v...

— Các hiểm họa : lụt lội, bão tố, động đất, hỏa hoạn, dịch tả, v.v...

« Giúp cho nhân dân ý thức và phương pháp tự bảo vệ, tinh thần tích cực tham gia vào công cuộc chiến đấu chống của dân tộc ».

Với một quan niệm như thế, chính quyền ấn định cho nghĩa vụ phòng vệ dân sự hai loại nhiệm vụ sau đây.

Nhiệm vụ chuyên

« Một là chống cộng và diệt cộng : dự trù sẵn kinh vũ trợ tự chống cộng (tiếp tay với các lực lượng quân sự và cảnh sát) như :

— cảnh gác

— tuần tiễu

— bố phòng

— chống trộm cướp, du đãng

— bảo vệ các cơ sở lợi tích chung.

« Hai là phòng thủ thụ động, gồm có :

— phòng không, đề phòng các cuộc oanh kích, phá kích.

— Đề chống tấn thương, cứu thương, tiếp cứu tại nơi, tản cư dân chúng và tài sản nếu cần.

— Đề phòng và cứu trợ các thiên tai và biến họa (bão lụt, động đất, hỏa hoạn v.v...)

Nhiệm vụ phụ

« là Cộng Đồng Tương Trợ (gồm các những công tác nhân) :

— chính trang và kiến thiết Ấp, khóm Tân Sinh.

— phát triển dân sinh, chống bệnh tật (vệ sinh, y tế, dược, chống lạm tật (vệ sinh cộng đồng), chống giặc đói, giải trí lành mạnh văn nghệ và thể thao.

(Còn tiếp)

NGÀY MAI : *Chính quyền tổ chức PVDS như thế nào ? Và đặt kế hoạch ra sao ?*

E tiếp theo trang 1

Ra Tòa sáng qua ông Công Khanh bị gọi là 1 thằng tù trên vì tội cộng sức liên sự.

oOo *

Trong số hàng trước chúng tôi có loan tin ở ông Bộ Trưởng Tâm Lý Trinh bị gọi ra Tòa án Cách mạng. Tin mới nhất cho biết đương như tòa án mạnh hiểu nên trước chúng đã xa lánh điều tra vụ lũng đoạn về số kiều thiết mà sau lại bảy bề cuộc điều tra kỹ.

B tiếp theo trang 1

Trong việc xây dựng đân chủ, chính quyền đã tuyên bố là chúng bảo cú Quốc Hội Lập Hiến mà các chính đảng vẫn chưa đồng ý.

Các phái cố ngày một giải phóng khác đề giải quyết tình trạng bế tắc của bàng ngũ quốc gia đân chủ. Giải pháp đề là Quốc Dân Đại Hội.

Quốc Dân Đại Hội sẽ triệu tập tất cả mọi nhóm tranh đấu ở khắp các địa phương, thuộc mọi ngành, mọi nhóm và cùng đồng triều lập trường nhân dân mà nêu ra các vấn đề tranh đấu, và cả hai phương diện sau dựng dân chủ và chống Cộng.

Chúng tôi tin rằng, có một cuộc tranh đấu ý kiến rộng rãi như vậy, sẽ lọ ra những điểm đồng ý để tập hợp lại với nhau trong một thể đoàn kết mới.

Chúng tôi cũng tin rằng, có một cuộc đấu tranh tư tưởng công khai như vậy, một thể hệ lãnh đạo mới sẽ có dịp nổi lên để tiếp tục cuộc đấu tranh của đất nước.

Bởi vậy, chúng tôi xin thăng thắn đề nghị với quý vị lãnh tụ, trí thức mong rằng sẽ được sự hưởng ứng của các bậc đàn anh.

Nay kính

ĐẶNG-VĂN-SUNG

V tiếp theo trang 1

được đủ loại cùng 1 khu v được, 19 tị nuôi, 3 chiếc ghe 7 tạ thuốc lá, 500 con gà, 9 nâu bao mắc, 1 tạ gạo, 900 quả bầu bí, 5 tấn khoai mì, bắp khô, 4 bao tấn ngũ cốc, 3 xe đạp, 1 bò, 1 xe đạp đánh ấ.

Mặt khác, lực lượng hành quân cũng đã phá tan tính ấy Bình Thuận gồm có Ban quản xự Thuận, Ban kinh tài, Ban thông tin, Bệnh xá, Kho y được, và Huyện ủy Bảo Lộc tại đây có 36 tấn ngũ cốc, 231 cân nhà thu trên 1000 gồ vụ bao. Mặt khu Kim Bình của VC cũng bị phá hủy.

Giải phóng 2.036 đồng bào

Một kết quả khác của cuộc HQ là đã giải phóng được cho 2.036 Đồng bào VC. kiều tiền. VC. bắt giữ Đồng bào ở gọi theo Sông La Ngà để trồng trọt và làm dân công là binh của chúng.

Trong số trên, đến 1.820 đồng bào Thượng mà có người bị VC. giam cầm ba năm trăng.

Một vùng chiến lược

Vùng liên tranh ba tỉnh có địa thế rất quan trọng giữa ba ranh trung và nhóm trực phía đông trong nước. Phía Tây của vùng liên tranh là quốc lộ 20 Sàigòn — Đalạt, phía Đông là quốc lộ số 1 Sàigòn — Huế và thiết lộ Sàigòn — Huế. Vùng Cung đang nơi nằy lâm đạp đề phá rối vự giao thông quan trọng tài xe lửa, và cắt đứt con đường Phan Thiết — Di Linh chạn tiếp tế cả miền lên Cao nguyên. Vùng nầy cũng là một vùng rất phú khiêu chưa được khai phá.

Chính Luận

A tiếp theo trang 1

HÃY nói về Tự Do. Mọi công chức cao cấp trong chính phủ Diệm, sau ngày cách mạng, đã thua lỗ — và cũng như đã phản trên — với kẻ vất bỏ nhà ? Đối với HQ, đúng nói gì đến tự do tư tưởng, tự do tín ngưỡng... hãy nói đến tự do chơi với bạn tăng không cấp. HQ cấm mình giao du với những người mà Hệ không ưa, đi là bạn thân của mình, không được tuyết giao, thì « nhi cơm ở bà », trong vịch nhiều người sẽ bị gán cho đủ tội : nào biểu thủ, nào là thân Cộng, thân Thực, rồi vô khám Chí Hòa mà không cần phải ra Tòa xử.

Đối với các bạn ngoại kiều — chúng vẫn bắt buộc phải giao dịch với họ — người ta sợ lại thêm bài hoặc gây cho mình những tầm - các tá giáo, mình cũng không được đặt lỉ bước ra khỏi Thủ đô. Đối với những người đó, mình đành mang tiếng là mất kẻ bất lịch sự, vô lễ.

Sau mấy lần thử lỉ bước đây, chúng ta không nên lấy lẽn nữa nhưng khi thấy đoàn chế độ Ngô Đình, những bạn hữu « lớn » chúng ta đi, hoặc đang bị bội chúng ta để mưu cầu danh lợi, hay để « khôi bề sẽ cơm ».

Đã không có TỰ DO thì không thể nói tới phàm giá của con người. Dù nhiều là hành phúc cũng không có. Vì những lẽ đó, TỰ DO là một điều cần thiết mà chúng ta phải đòi hỏi cho bằng được để sống một đời sống của con người.

Không những Tự Do cần cho mỗi cá nhân, nó lấy làm ngạc nhiên